

РЕШЕНИЕ

№ 971

гр. София, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10489** по описа за **2022** година докладвано от съдия Силвия Мичева-Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. с чл.72, ал.4 от ЗМВР.

Образувано е по касационната жалба на полицейски орган при 02 РУ – СДВР с адрес: [населено място], ул. А. I, № 5, чрез гл.юрисконсулт М. Д., срещу Решение № 3588/28.09.2022 г., постановено по административно наказателно дело № 20221110205905/2022 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменена Заповед за задържане на лице рег. № 2263з-1199/18.04.2022 г., издадена от полицейски орган към 02 РУ – СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, на Г. Е. Б. с ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „задържане за срок до 24 часа“.

Жалбоподателят счита, че решението на районния съд е неправилно като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди, че са били налице материалноправните предпоставки за издаване на процесната заповед, тъй като Б. е бил задържан във връзка с установени данни, лично възприети от полицейските органи, за съпричастност към извършено престъпление по чл.325 от НК, по повод на което било образувано ДП № 2263МК-570/18.04.2022 г. по описа на 02 РУ – СДВР. Сочи, че налагането на мярката „задържане за срок до 24 часа“ е оправдано всякога когато има съмнение за това, че задържаното лице може да пречатства или затрудни разследването като не можело да се отрече правото на самостоятелна преценка на

полицейските органи да прилагат същата. В случая налагането на тази мярка било оправдано, тъй като са били налице данни, че задържането е с оглед на обществения интерес, който независимо от презумпцията за невиновност надделявал над правилото за зачитане на личната свобода. Искането към съда е да отмени първоинстанционното решение и да бъде потвърдена заповедта за задържане. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

В откритото съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба Г. Е. Б., редовно призован, не се явява. Представява се от адв. П., който оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Поддържа представения отговор на касационната жалба и моли първоинстанционното решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Прави и искане за присъждане на направените по делото разноски и представя списък на същите по чл.80 от ГПК.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура Милен Ютеров счита жалба за неоснователна и изразява становище, че решението на Софийски районен съд следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, в настоящия касационен състав, като взе предвид оплакванията в жалбата и след преценка на събраните по делото доказателства, констатира следното:

Заповед за задържане на лице рег. № 2263з-1199/18.04.2022 г. е издадена от полицейски орган към 02 РУ – СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/. С нея на Г. Е. Б. с ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „задържане за срок до 24 часа“, поради наличие на данни за извършено престъпление във връзка с чл.325 от НК.

С обжалваното решение районният съд е отменил атакуваната пред него заповед, приемайки, че тя е издадена от компетентен орган и в предписаната от закона писмена форма като съдържа част от реквизитите, посочени в чл.74, ал.2 от ЗМВР. Същата обаче не съдържа съществен, задължителен, законоустановен реквизит, какъвто представлява посочването на фактическите основания за задържането, тъй като е вписано само правното основание за задържането, а именно: чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР и „данни за извършено престъпление във връзка с чл.325 НК“.

Настоящият състав на касационна инстанция приема, че жалбата е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Напълно се споделя констатацията на първоинстанционния съд, че в оспорената заповед, след посочване на правното основание за задържането като: чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР и „данни за извършено престъпление във връзка с чл.325 НК“ липсва каквото и да е фактическо описание на основанието за задържане и следователно не е спазено изискването на чл.74, ал.2, т.2 от ЗМВР за ясно и недвусмислено посочване на фактическите и правни основания за задържането.

Правилен и съответстващ на закона е извода на районния съд, че липсата на фактическо основание не може да бъде заместена от посочване на правни основания, какъвто е процесния случай, и изписване само на правната квалификация. Актът следва да бъде мотивиран, тъй като това дава възможност на неговия адресат и заинтересованите лица да научат въз основа на какви факти административният орган е приложил една или друга правна норма. Излагането на мотиви е от значение и за

последващия контрол, тъй като дава възможност на по-горестоящия административен орган и съда да направят преценка дали същият е законосъобразен.

Предвид установената в хода на съдебното следствие фактическа обстановка, съответстващ на закона е изводът на районния съд, че съдържащата се в преписката докладна записка не може да се приеме като документ, в който се съдържат мотивите за издаване на процесната заповед, тъй като същата изхожда от друг орган и е изготвена след процесната заповед, поради което в самата заповед няма препращане към нея, както и поради това, че няма данни задържаното лице да е било запознато с нея.

Касационният жалбоподател твърди, че по делото не са взети предвид всички относими към спора доказателства, както и че за налагането на мярката „задържане под стража за 24 часа“ е необходимо единствено да са налице данни за извършено престъпление като те не следва да са достатъчни за образуване и/или водене на досъдебно производство. Тези му възражения не се приемат за основателни. Тъкмо обратното, районният съд е направил пълнен и задълбочен анализ на представените и приобщени писмени доказателства, като е взел предвид всички документи, съдържащи се в преписката. Едновременно с това е отчетел събраните свидетелски показания, съпоставяйки ги както помежду им, така и с останалия доказателствен материал.

Въз основа на доказателствената съвкупност, районният съд правилно е приел, че описаните в докладната записка действия на задържаното лице не изпълват състава на престъплението „хулиганство“ по чл.325, ал.1 от НК, нито пък от тях може да се направи извод за негова съпричастност към извършването на такова престъпление.

Районният съд е изложил подробни съображения относно материалната незаконосъобразност на оспорения административен акт и несъответствието му с целта на закона – отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 от АПК, които напълно се споделят и от настоящата съдебна инстанция.

Ето защо и предвид всичко гореизложено, съдебният състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Не са налице релевираните в касационната жалба касационни основания за отмяната му, поради което и на основание чл.221, ал.2 от АПК то следва да бъде оставено в сила, а жалбата срещу него да бъде оставена без уважение като неоснователна.

При този изход на делото, основателно е искането на ответника по касационната жалба за присъждане на разноските по делото на основание чл.38, ал.2, вр. чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата в минималния размер, предвиден в чл.8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Това е така, защото по делото е представено адвокатско пълномощно, от което е видно, че на Г. Б. е оказана безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.3 от ЗА. Правото на адвоката да окаже правна помощ на лице по чл.38, ал.1, т.3 от ЗА е установено със закон и в случаите, когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл.38, ал.2 от ЗА адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, но не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2. За да упражни правото си, адвокатът следва да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че помощта се осъществява безплатно на основание чл.38, ал.1, т.3 от ЗА, какъвто в случая е налице, а обстоятелството, че клиентът е близък на адвоката не се нуждае от доказване. По изложените съображения на адв. М.

С. следва да се присъди възнаграждение в размер на 400,00 лв. /четиристотин лева/, който представлява минималният такъв по чл.8, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, касационен състав на Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3588/28.09.2022 г., постановено по административно наказателно дело № 20221110205905/2022 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА СДВР - [населено място], ул. А. I, № 5, ДА ЗАПЛАТИ на адв. М. С. от АК – [населено място] сумата 400,00 лв. /четиристотин лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ по реда на чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: